

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การวิจัยเรื่อง "การศึกษารูปแบบพฤติกรรมการมีส่วนร่วมในชั้นเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษต่างกัน" นี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษารูปแบบพฤติกรรมการมีส่วนร่วมในชั้นเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษสูง ปานกลาง และต่ำ ในด้านการใช้โอกาสในการพูด ซึ่งประกอบด้วยพฤติกรรมการรับโอกาสในการพูดและพฤติกรรมการให้โอกาสในการพูด

ประชากรและตัวอย่างประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา ในกรุงเทพมหานคร ซึ่งผู้วิจัยสุ่มตัวอย่างประชากรที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคปลาย ปีการศึกษา 2535 มาโดยการใช้แบบแบ่งชั้น (stratified random sampling) โดยในขั้นแรก ทำการสุ่มโรงเรียนจากกลุ่มโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษาซึ่งมีอยู่ 8 กลุ่มมากลุ่มละ 2 โรงเรียน รวม 16 โรงเรียน จากนั้นสุ่มห้องเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จาก 16 โรงเรียน ดังกล่าว โรงเรียนละ 1 ห้องเรียนรวมได้ห้องเรียน 16 ห้องเรียน แล้วจำแนกนักเรียนในแต่ละห้องออกเป็น 3 กลุ่มตามคะแนนที่ได้จากการทำแบบสอบถามวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยพิจารณาคะแนนตามตำแหน่งเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่กำหนดไว้ ได้กลุ่มตัวอย่างนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษสูง ปานกลาง และต่ำ แล้วจึงสุ่มนักเรียนจากทั้ง 3 กลุ่มมากลุ่มละ 2 คน ได้ตัวอย่างประชากรนักเรียนห้องละ 6 คน รวมจำนวนนักเรียนที่เป็น

ตัวอย่างประชากรทั้งหมด 96 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยมี 2 ประเภท ประเภทที่ 1 คือ แบบสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้นจำนวน 55 ข้อ แบบสอบดังกล่าวมีความตรงตามเนื้อหา และมีค่าความเที่ยงจากการคำนวณโดยใช้สูตร KR-20 ของคูเดอร์ ริชาร์ดสันเท่ากับ 0.95 มีค่าระดับความยากอยู่ระหว่าง 0.20-0.80 และมีค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 0.20 ขึ้นไป เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประเภทที่ 2 คือ แบบสังเกตรูปแบบพฤติกรรม การมีส่วนร่วมในชั้นเรียนของนักเรียน ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้นโดยใช้แนวคิดของ ริชาร์ด แอล ออลไรท์ (Richard L. Allwright 1980) และ ริชาร์ด แอล ออลไรท์และแคทลีน เอ็ม ไบเลย์ (Richard L. Allwright and Kathleen M. Bailey 1991) เป็นแนวทางประกอบการทำแบบสังเกต แบบสังเกตดังกล่าวมีความตรงตามเนื้อหา และมีค่าความสอดคล้องของการสังเกตระหว่างผู้วิจัยและผู้เชี่ยวชาญ (inter-observer reliability) จากวิธีคำนวณของสก็อต (The Scott Formula) เท่ากับ 0.87 และมีค่าความสอดคล้องของการสังเกตโดยตัวผู้วิจัยเองในช่วงเวลาต่างกัน (intra-observer reliability) เท่ากับ 0.86

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง โดยเข้าสังเกตรูปแบบพฤติกรรมการมีส่วนร่วมในชั้นเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่เป็นตัวอย่างประชากรจากโรงเรียนทั้ง 16 โรงเรียนละ 1 ห้องเรียน ห้องเรียนละ 6 คน สัปดาห์ละ 1 ครั้ง ครั้งละ 1 คาบ เป็นเวลา 4 สัปดาห์ ดังนั้น นักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างของแต่ละโรงเรียนจะได้รับการสังเกต 4 ครั้ง รวมการสังเกตทั้งหมด 64 ครั้ง ผู้วิจัยใช้เวลาในการเก็บรวบรวมข้อมูลทั้งสิ้น 1 เดือน

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลที่ได้ทั้งหมดมาวิเคราะห์ตามระเบียบวิธีทางสถิติ โดยวิเคราะห์ความถี่ของพฤติกรรมการณ์มีส่วนร่วมในชั้นเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนจำแนกตามผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ และจำแนกตามรูปแบบพฤติกรรม 2 ด้าน คือ พฤติกรรมการรับโอกาสในการพูด และพฤติกรรมการณ์ให้โอกาสในการพูดของนักเรียน และหาค่าร้อยละของพฤติกรรมที่ปรากฏ

สรุปผลการวิจัย

จากการวิเคราะห์ข้อมูล สามารถสรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

1. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีรูปแบบพฤติกรรมการณ์มีส่วนร่วมในชั้นเรียนด้านพฤติกรรมการรับโอกาสในการพูด (ร้อยละ 90.35) มากกว่าพฤติกรรมการให้โอกาสในการพูด (ร้อยละ 9.65) และเมื่อพิจารณารูปแบบพฤติกรรมการณ์มีส่วนร่วมในชั้นเรียนจำแนกตามผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน พบว่า นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษปานกลางมีพฤติกรรมการณ์มีส่วนร่วมในชั้นเรียนมากที่สุด (ร้อยละ 42.11) รองลงมา คือ นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษสูง (ร้อยละ 37.94) และนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษต่ำ (ร้อยละ 19.95) ตามลำดับ

2. พฤติกรรมการณ์รับโอกาสในการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่เกิดขึ้นมากที่สุด คือ พฤติกรรมอาการตอบเมื่อครูถามโดยไม่เจาะจงผู้ตอบโดยไม่แสดงท่าทางเพื่อให้ครูรู้ว่าตนเองต้องการตอบ (ร้อยละ 34.60) รองลงมา คือ การฝึกพูด เช่น ออกเสียงคำหรือข้อความต่าง ๆ โดยตนเอง (ร้อยละ 19.15) ส่วนพฤติกรรมการณ์ที่เกิดขึ้นน้อยที่สุด คือ การไม่ตอบคำถามหรือพูดเมื่อถูกเจาะจงให้เป็นผู้ตอบ (ร้อยละ 3.11) และเมื่อพิจารณาพฤติกรรมการรับโอกาสในการพูดจำแนกตามผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน พบว่า

นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษปานกลางมีพฤติกรรมการรับโอกาสในการพูดมากที่สุด (ร้อยละ 42.79) รองลงมา คือ นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษสูง (ร้อยละ 37.41) และนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษต่ำ (ร้อยละ 19.80) ตามลำดับ โดยนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษสูงและปานกลางมีพฤติกรรมสอดคล้องกัน คือ มีพฤติกรรมอาสาตอบเมื่อครูถามโดยไม่เจาะจงผู้ตอบโดยไม่แสดงท่าทางเพื่อให้ครูรู้ว่าตนเองต้องการตอบมากที่สุด รองลงมา คือ การมีกิริยา เช่น ออกเสียงคำหรือข้อความต่าง ๆ โดยตนเอง ส่วนพฤติกรรมที่เกิบน้อยที่สุด คือ การไม่ตอบคำถามหรือพูดเมื่อถูกเจาะจงให้เป็นผู้ตอบ ขณะที่นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษต่ำ มีพฤติกรรมอาสาตอบเมื่อครูถามโดยไม่เจาะจงผู้ตอบโดยไม่แสดงท่าทางเพื่อให้ครูรู้ว่าตนเองต้องการตอบมากที่สุด รองลงมา คือ การตอบคำถามที่ครูเจาะจงให้ตนเองเป็นผู้ตอบ ส่วนพฤติกรรมที่เกิบน้อยที่สุด คือ การอาสาตอบเมื่อครูถามโดยไม่เจาะจงผู้ตอบโดยแสดงท่าทางเพื่อให้ครูรู้ว่าตนเองต้องการตอบ

3. พฤติกรรมการให้โอกาสในการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่เกิดขึ้นมากที่สุด คือ พฤติกรรมแสดงท่าทางเพื่อให้ครูหรือเพื่อนรู้ว่าตนเองต้องการพูด (ร้อยละ 57.81) ซึ่งเกิดขึ้นมากกว่าพฤติกรรมพูดโดยไม่แสดงท่าทางเพื่อให้ครูหรือเพื่อนรู้ว่าตนเองต้องการพูด (ร้อยละ 42.11) และเมื่อพิจารณาพฤติกรรมการให้โอกาสในการพูดจำแนกตามผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ พบว่า นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษสูง มีพฤติกรรมการให้โอกาสในการพูดมากที่สุด (ร้อยละ 42.94) รองลงมา คือ นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษปานกลาง (ร้อยละ 35.73) และนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษต่ำ (ร้อยละ 27.33) ตามลำดับ โดยนักเรียนทั้ง 3 กลุ่ม มีพฤติกรรมสอดคล้องกัน คือ มีพฤติกรรมแสดงท่าทางเพื่อให้ครูหรือเพื่อนรู้ว่าตนเองต้องการพูดมากกว่าพฤติกรรมพูดโดยไม่แสดงท่าทางเพื่อให้ครูหรือเพื่อนรู้ว่าตนเองต้องการพูด

การอภิปรายผล

จากผลการวิจัยดังกล่าว มีประเด็นสำคัญที่อาจนำมาอภิปรายได้ดังนี้

1. จากผลการวิจัยเกี่ยวกับรูปแบบพฤติกรรมการณ์มีส่วนร่วมในชั้นเรียนที่พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีพฤติกรรมการณ์รับโอกาสในการพูดมากกว่าพฤติกรรมการณ์ให้โอกาสในการพูดนั้น สอดคล้องกับผลการวิจัยของ จูดิท มาร์ติเนซ- มาร์เคซ (Judith Martinez-Marquez 1988: 76) ที่พบว่า นักเรียนมีพฤติกรรมการณ์รับโอกาสในการพูดสูงกว่าพฤติกรรมการณ์ให้โอกาสในการพูด ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากสาเหตุที่สำคัญ คือ พฤติกรรมการณ์ให้โอกาสในการพูดโดยส่วนใหญ่จะเป็นของครูผู้สอน เนื่องจากครูเป็นผู้ควบคุมโอกาสในการพูดที่เกิดขึ้นในชั้นเรียนเกือบตลอดเวลา (Richard L. Allwright 1980: 173) ซึ่งการกระทำดังกล่าวนี้ ลีโอ แวน เลียร์ (Leo van Lier 1988: 178) ได้กล่าวไว้ว่า "เป็นสิ่งที่ครูควรกระทำ เพราะถ้าครูไม่ควบคุม (control) การเรียนการสอนก็คงดำเนินไปไม่ได้" ดังนั้น ในชั้นเรียนครูจึงมีบทบาทสำคัญในการแจกจ่ายโอกาสในการพูด (turn distribution) ให้แก่นักเรียนทั้งชั้น ขณะที่นักเรียนจะเป็นผู้รับโอกาสในการพูดที่ครูจะให้แก่ตน ซึ่งอาจจะเป็นการให้พร้อมกันทั้งชั้น (a general solicit) หรือทีละคน (a personal solicit)

สำหรับผลการวิจัยที่พบว่า นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษปานกลางมีส่วนร่วมในชั้นเรียนมากที่สุด รองลงมา คือ นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษสูง และนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษต่ำมีส่วนร่วมในชั้นเรียนน้อยที่สุดนั้น มีประเด็นที่สอดคล้องกับผลการวิจัยของ เฮอว์เบอร์ท ดับบลิว เซลิเกอร์ (Herbert W. Seliger 1977: 272) ที่พบว่า นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษต่ำจะพยายามหลีกเลี่ยงการมีส่วนร่วมในการใช้ภาษาในชั้นเรียน แต่มีประเด็นที่ไม่สอดคล้อง คือ ผลการวิจัยของ

เชลลิกอร์ พบว่า นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษสูงจะพยายามหาโอกาสหรือสร้างโอกาสให้ตนเองได้มีส่วนร่วมในการใช้ภาษาในชั้นเรียนให้มากที่สุด ขณะที่ผลการวิจัยครั้งนี้พบว่า นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษปานกลางมีส่วนร่วมในชั้นเรียนมากกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษสูง เหตุที่เป็นเช่นนี้อาจเนื่องมาจาก ในชั้นเรียนภาษาอังกฤษครูส่วนมากจะใช้คำถามแนวแคบ เช่น คำถามที่ต้องการคำตอบสั้นๆ ซึ่งมีคำตอบที่ครูคาดหวังอยู่แล้วมากกว่าจะใช้คำถามแนวกว้าง เช่น คำถามที่ให้นักเรียนอธิบาย ซึ่งนักเรียนต้องคิดอย่างจริงจัง (Lily Wong-Fillmore 1985: 41) จึงส่งผลให้นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษสูงไม่เห็นประโยชน์ของการตอบคำถามดังกล่าวเท่าที่ควร ดังที่ ริชาร์ด แอล ออลไรท์ (Richard L. Allwright 1984: 162) กล่าวไว้ว่า "นักเรียนที่มีความสามารถทางภาษาสูง จะเลือกตอบเฉพาะคำถามที่ท้าทายความสามารถมากกว่าจะตอบคำถามทุกคำถามที่เกิดขึ้นในกระบวนการเรียนการสอน" นอกจากนี้การที่นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษต่ำมีส่วนร่วมในชั้นเรียนน้อย อาจเนื่องมาจาก ถูกครูจำกัดโอกาสในการพูด ดังที่ เจเร อี โบรफी (Jere E. Brophy 1983: 101) กล่าวไว้สรุปได้ว่า ครูอาจจำกัดการมีส่วนร่วมในกิจกรรมต่างๆ ในชั้นเรียนของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำเพื่อให้การเรียนการสอนผ่านไปได้อย่างเร็วขึ้น ไม่ต้องเสียเวลากับการแก้ปัญหาของนักเรียนกลุ่มดังกล่าว ซึ่งการกระทำแบบนี้เป็นการจำกัดโอกาสในการเรียนรู้ของนักเรียนอย่างยิ่ง เกี่ยวกับปัญหาดังกล่าว ริชาร์ด แอล ออลไรท์ และแคทลีน เอ็ม ไบเลย์ (Richard L. Allwright and Kathleen M. Bailey 1991: 185) ได้ให้ความเห็นไว้ว่าในฐานะที่เป็นครู ครูควรจะศึกษารูปแบบการแจกจ่ายโอกาสในการพูด (turn distribution patterns) และศึกษาวิธีการที่ผู้เรียนในชั้นเรียนรับหรือหลีกเลี่ยงโอกาสในการพูด โดยครูอาจจะเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของตนเองเพื่อสังเกตว่า การเปลี่ยนแปลงนั้นๆ มีผลต่อการมีส่วนร่วมของนักเรียนอย่างไรบ้าง เช่น ครูอาจจะพูดให้น้อยลง เพิ่มเวลาในการรอคำตอบ (wait-time) หลังจากการตั้งคำถามให้นานขึ้นเพื่อเปิดโอกาสให้นักเรียนได้คิด หรือเรียกนักเรียนที่ครูเคยเพิกเฉย เป็นต้น ครูควรจะตระหนักถึงการมีส่วนร่วมในการแลกเปลี่ยนข้อมูลในชั้นเรียนว่ามีผลต่อโอกาสในการฝึกหัดหรือโอกาสในการเรียนรู้ของนักเรียนมาก และควรจะให้ความสนใจกับรูปแบบของการมีปฏิสัมพันธ์ที่นักเรียนชอบให้มากขึ้น

2. จากผลการวิจัยเกี่ยวกับพฤติกรรมกำหนัดการรับโอกาสในการพูดที่พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีพฤติกรรมอาสาตอบเมื่อครูถามโดยไม่เจาะจงผู้ตอบโดยไม่แสดงท่าทางเพื่อให้ครูรู้ว่าตนเองต้องการตอบมากที่สุด อาจเนื่องมาจากสาเหตุที่สำคัญ คือ ครูมักใช้คำถามแบบไม่เจาะจงผู้ตอบมากกว่าคำถามแบบเจาะจงผู้ตอบ (Judith Martinez-Marquez 1988: 153) ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ จำนวนนักเรียนทั้งชั้นเรียนมีมาก การถามเป็นรายบุคคลจะต้องใช้เวลามาก ประกอบกับการถามแบบไม่เจาะจงผู้ตอบเป็นการเปิดโอกาสให้นักเรียนแสดงความสมัครใจที่จะตอบ หรือฝึกฝนภาษาด้วยตนเอง (Richard R. Day 1984: 75) นักเรียนจะไม่รู้สึกว่าคุณเองถูกบังคับให้ตอบ ดังที่ เฮอริเบอร์ท ดับบลิว เซลิเกอร์ (Herbert W. Seliger 1983: 251) กล่าวไว้ว่า "เมื่อครูถามคำถามโดยไม่เจาะจงผู้ตอบ นักเรียนจะมีโอกาสเลือกว่าจะตอบหรือไม่ตอบก็ได้" และการที่นักเรียนตอบโดยไม่แสดงท่าทางใด ๆ ก่อนตอบ อาจเนื่องมาจากการแสดงท่าทาง เช่น ยกมือขอตอบ จะทำให้นักเรียนถูกมองว่าเป็นการทำตัวเด่นกว่าคนอื่น และประกอบกับการตอบโดยไม่แสดงท่าทางใด ๆ ก่อนตอบจะทำให้ นักเรียนไม่รู้สึกเสียหน้าเมื่อตอบผิด และจากผลการวิจัยที่พบว่า พฤติกรรมกำหนัดการไม่ตอบคำถามหรือพูดเมื่อถูกเจาะจงให้เป็นผู้ตอบเป็นพฤติกรรมที่เกิดขึ้นน้อยที่สุดสอดคล้องกับผลการวิจัยของ จูดีท มาร์ทีเนซ- มาร์เควซ (Judith Martinez-marquez 1988: 71) ที่พบว่า นักเรียนจะพลาดโอกาสในการพูด (miss turns) น้อยมาก อาจเนื่องมาจาก ครูส่วนมากไม่ใช้คำถามแบบเจาะจงผู้ตอบและคำถามที่ครูใช้มักเป็นคำถามแบบที่นักเรียนรู้คำตอบอยู่แล้วหรือเป็นคำถามแนวแคบ นักเรียนส่วนมากจะตอบได้โดยไม่จำเป็นต้องใช้ความสามารถทางภาษามากนัก (C.A. Brock 1986: 53)

สำหรับผลการวิจัยที่พบว่า นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษสูงและปานกลางมีพฤติกรรมสอดคล้องกัน คือ มีพฤติกรรมอาสาตอบเมื่อครูถามโดยไม่เจาะจงผู้ตอบโดยไม่แสดงท่าทางเพื่อให้ครูรู้ว่าตนเองต้องการตอบมากที่สุด และมีพฤติกรรมกำหนัดการไม่ตอบคำถามหรือพูดเมื่อถูกเจาะจงให้เป็นผู้ตอบน้อยที่สุด อาจเนื่องมาจากสาเหตุที่กล่าวมาแล้วในตอนต้นที่ว่า ครูมักใช้คำถามแบบไม่เจาะจงผู้ตอบมากกว่าคำถามแบบเจาะจงผู้ตอบ และคำถามที่ใช้มักเป็นคำถามแนวแคบที่นักเรียนส่วนมากตอบได้ ส่วนผลการวิจัยที่พบว่า นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการ

เรียนภาษาอังกฤษตำมพฤติกรรมอาสาตอบเมื่อครุถามโดยไม่เจาะจงผู้ตอบโดยไม่แสดงท่าทาง เพื่อให้ครุรู้ว่าตนเองต้องการตอบมากที่สุด ก็สอดคล้องกับพฤติกรรมของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษสูงและปานกลางและอาจเนื่องมาจากสาเหตุในท่านองเดียวกัน แต่ผลการวิจัยที่พบว่า นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษตำมพฤติกรรมอาสาตอบเมื่อครุถามโดยไม่เจาะจงผู้ตอบโดยแสดงท่าทางเพื่อให้ครุรู้ว่าตนเองต้องการตอบน้อยที่สุด สอดคล้องกับผลการวิจัยของ ดับบลิว เอ มอส และเอ็ม อี คอร์เนลลี (W.A. Moss and M.E. Corneli อ้างถึงใน Richard L.Allwright and Kathleen M.Bailey 1991: 133) ที่พบว่า การแสดงท่าทางว่าต้องการตอบเมื่อครุถามโดยไม่เจาะจงผู้ตอบมีความสัมพันธ์กับความสามารถทางภาษาของนักเรียน กล่าวคือ เมื่อนักเรียนรู้คำตอบนักเรียนอาจแสดงท่าทางหรือไม่แสดงท่าทางให้ครุรู้ว่าตนเองต้องการตอบก็ได้ แต่เมื่อนักเรียนไม่รู้คำตอบนักเรียนจะไม่แสดงท่าทางใดๆ ให้ครุเห็นว่าตนเองต้องการตอบ ซึ่งจากผลการวิจัยครั้งนี้ นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษต่ำอาจไม่รู้คำตอบจึงไม่แสดงท่าทางใดๆ ให้ครุเห็นว่าตนเองต้องการตอบ จึงส่งผลให้พฤติกรรมอาสาตอบเมื่อครุถามโดยไม่เจาะจงผู้ตอบโดยแสดงท่าทางเพื่อให้ครุรู้ว่าตนเองต้องการตอบเกิดขึ้นน้อยที่สุด

3. จากผลการวิจัยเกี่ยวกับพฤติกรรมทำให้โอกาสในการพูดที่พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีพฤติกรรมแสดงท่าทางเพื่อให้ครุหรือเพื่อนรู้ว่าตนเองต้องการพูดมากกว่าพฤติกรรมพูดโดยไม่แสดงท่าทางเพื่อให้ครุหรือเพื่อนรู้ว่าตนเองต้องการพูด อาจเนื่องมาจากสาเหตุที่สำคัญ คือ ในชั้นเรียนจะมีการกำหนดกฎเกณฑ์ในการใช้โอกาสในการพูดไว้อย่างเป็นระบบ เพื่อป้องกันความไม่เป็นระเบียบที่อาจเกิดขึ้นได้ ดังที่ อเล็กซานเดอร์ แมคฮูล (Alexander McHoul 1978: 199-203) กล่าวไว้สรุปได้ว่า ในชั้นเรียนที่มีนักเรียนจำนวนมาก มักจะมีปรากฏการณ์นักเรียนหลายคนแย่งกันพูดในเวลาเดียวกัน ครุจึงต้องหาวิธีที่จะแก้ปัญหาดังกล่าว เพื่อให้มีผู้พูดเพียงคนเดียวในแต่ละครั้งและวิธีแก้ปัญหาดังกล่าวครุส่วนมากจะใช้ เทคนิคการให้นักเรียนยกมือเพื่อให้เกิดการพูดในชั้นเรียนเป็นไปอย่างมีระเบียบ ดังที่ ฮิวจ์ เมฮัน (Hugh Mehan 1979: 169) กล่าวไว้ว่า "การมีส่วนร่วมในชั้นเรียนอย่างมีประสิทธิภาพจะเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อ

นักเรียนเรียนรู้กฎของการพูดในชั้นเรียน" ด้วยเหตุนี้ การที่นักเรียนแสดงท่าทางเพื่อให้ครูรู้ว่าตนเองต้องการพูดก่อนที่จะพูดจึงได้รับการยอมรับมากกว่าการที่นักเรียนพูดออกไปโดยไม่ได้แสดงท่าทางใดๆ เพื่อให้ครูรู้ว่าตนเองต้องการพูด เพราะเป็นการแสดงให้เห็นว่า นักเรียนเรียนรู้กฎของการพูดในชั้นเรียน

สำหรับผลการวิจัยที่พบว่า นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษสูง มีพฤติกรรมทำให้โอกาสในการพูดมากที่สุด และนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษต่ำมีพฤติกรรมทำให้โอกาสในการพูดน้อยที่สุด สอดคล้องกับผลการวิจัยของ เฮร์เบอร์ท ดับบลิว เซลิเกอร์ (Herbert W. Seliger 1983: 253-254) ที่พบว่า นักเรียนที่พยายามใช้โอกาสในการพูดและริเริ่มการมีปฏิสัมพันธ์ในชั้นเรียนเพื่อให้ตนเองมีโอกาสฝึกฝนการใช้ภาษา มากที่สุดจะได้คะแนนวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ขณะที่นักเรียนที่พยายามหลีกเลี่ยงการมีส่วนร่วมในการใช้ภาษาในชั้นเรียนจะได้คะแนนวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาต่ำ

ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัยเกี่ยวกับ การศึกษารูปแบบพฤติกรรมการณ์มีส่วนร่วมในชั้นเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษต่างกัน ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะดังต่อไปนี้

1. ข้อเสนอแนะสำหรับผู้บริหาร

จากผลการวิจัยที่พบว่า การมีส่วนร่วมในชั้นเรียนของนักเรียนโดยส่วนมาก ครูจะเป็นผู้กำหนด สะท้อนให้เห็นว่า การเรียนการสอนยังเน้นครูเป็นศูนย์กลาง ซึ่งยังไม่สอดคล้องกับแนวการสอนในปัจจุบันที่มุ่งเน้นให้นักเรียนเป็นศูนย์กลาง ผู้บริหารจึง

1.1 ควรสนับสนุนให้ครูทุกคนเห็นความสำคัญของการมีส่วนร่วมในชั้นเรียนของนักเรียน โดยส่งเสริมให้ครูจัดการเรียนการสอนที่เน้นนักเรียนเป็นศูนย์กลางให้มากขึ้น

1.2 ควรสนับสนุนให้มีการจัดฝึกอบรมให้กับครูภาษาอังกฤษในด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่เปิดโอกาสให้นักเรียนมีส่วนร่วมในชั้นเรียนมากที่สุด

2. ข้อเสนอแนะสำหรับอาจารย์ผู้สอน

2.1 จากผลการวิจัยที่พบว่า นักเรียนทั้งหมดมีพฤติกรรมการรับโอกาสในการพูดมากกว่าพฤติกรรมการให้โอกาสในการพูด ครูจึงควรหาวิธีการหรือแนวทางให้นักเรียนทุกคนได้มีพฤติกรรมการให้โอกาสในการพูดมากขึ้น โดยอาจสร้างบรรยากาศในการเรียนให้เป็นกันเองเพื่อช่วยให้นักเรียนกล้าถาม กล้าแสดงความคิดเห็นมากขึ้น หรืออาจใช้คำถามปลายเปิดเพื่อกระตุ้นให้นักเรียนคิดและมีประเด็นที่สามารถนำมาอภิปรายหรือแสดงความคิดเห็นได้มากขึ้น

2.2 จากผลการวิจัยที่พบว่า นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษต่างกันมีส่วนร่วมในชั้นเรียนต่างกัน โดยนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษต่ำจะมีส่วนร่วมในชั้นเรียนน้อยที่สุดนั้น เนื่องจากครูเป็นผู้มีบทบาทสูงสุดในการเปิดโอกาสให้นักเรียนได้มีส่วนร่วม ครูจึงควรตระหนักถึงบทบาทของตนเองที่ต่อการมีส่วนร่วมในชั้นเรียนของนักเรียน โดยเฉพาะการแจกจ่ายโอกาสในการพูดให้นักเรียนแต่ละคน ครูควรแจกจ่ายให้นักเรียนอย่างทั่วถึงและในปริมาณที่ใกล้เคียงกัน นอกจากนี้ ครูควรหาวิธีการหรือแนวทางที่ทำให้นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำมีส่วนร่วมในชั้นเรียนมากขึ้น ซึ่งครูอาจทำได้โดยให้โอกาสในการพูดแก่นักเรียนให้มากขึ้นโดยอาจใช้คำถามง่าย ๆ และน่าสนใจกระตุ้นให้นักเรียนต้องการมีส่วนร่วม หรือกำหนดงาน (task) ที่น่าสนใจและเหมาะกับระดับความสามารถให้นักเรียนทำ เป็นต้น

3. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

3.1 ควรทำการศึกษาเรื่องเดียวกันนี้ในระดับประถมศึกษา มัธยมศึกษาตอนปลาย และระดับอุดมศึกษา

3.2 ควรทำการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการมีส่วนร่วมในชั้นเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนกับตัวแปรอื่นๆ เช่น บุคลิกภาพ แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน รูปแบบการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียนในชั้นเรียนภาษาอังกฤษ เป็นต้น